

Βόλος 25 Νοεμβρίου 2017
Του Σεραφείμ Αθανασίου

“ΚΑΙ ΑΝΑΠΟΛΩΝΤΑΣ ΤΑ, ΝΑ...ΚΛΑΙΣ”

(«Ανθρώπινα δικαιώματα» των αστυνομικών μας
Οργάνων, παλιών και νέων εποχών)

Πολλά τα μέχρι σήμερα ατομικά επιτεύγματα που με τους αγώνες τους έχουν πετύχει τα όργανα της τάξεως.

Όμως αυτά δεν αρκούν για να νιώθουν άνετα και ευτυχισμένα όταν οι κίνδυνοι και η απαξίωση που τα περιτριγυρίζουν είναι περισσότεροι από όσα θετικά πέτυχαν.



Σερ.Αθανασίου

Και αναφέρομαι σε αυτά επειδή θυμήθηκα την παλιά δική μου στη Χωροφυλακή εποχή που δεν είχαμε, όχι μόνο ατομικές ελευθερίες, μια που «εν παντί τόπω και χρόνω» βρισκόμαστε εν υπηρεσία, σύμφωνα με τους Κανονισμούς, αλλά ούτε ένα ρεπό για ανάπαυση.

Τριάντα τρία ολόκληρα χρόνια (1945-1978) εκτελούσα χρέη αστυνομικού οργάνου και δεν πήρα ούτε ένα ρεπό και αυτή η λέξη, σε

μας όλους, ήταν άγνωστη, ακόμη και στον Αρχηγό Χωροφυλακής, ίσως και περισσότερο.

Αλλά... παρά τα τότε δύσκολα, εν συγκρίσει με τα τωρινά, ειλικρινά δεν θα ήθελα να είμαι σήμερα όργανο τάξεως, να προπηλακίζομαι από τον αναρχικό



πιτσιρικά και να σκέπτομαι αν πρέπει να τον συλλάβω και να τον παραπέμψω στη δικαιοσύνη επειδή στη συνέχεια, υπάρχουν πολλά γιατί και από κατηγορος μπορεί να γίνω κατηγορούμενος.

Παρακολουθείστε μερικές υπερβάσεις προϊσταμένων στις οποίες δεν

Εδώ(τότε)στεγάζονταν:Α΄ Τμήμα,
τροχαία και άλλες υπηρεσίες.

μπορούσες ούτε να “ανασάνεις”, ιδιαίτερα αν ο προϊστάμενος ήταν και “αγύριστο κεφάλι”!

Ο όποιος Αστυνόμος σύμφωνα με τον Κανονισμό πειθαρχίας είχε δικαίωμα επιβολής ποινής απλής φυλάκισης μέχρι νομίζω 10 ημερών, ο Διοικητής Διοικήσεως σε “έχωνε” μέσα με αυστηρά 15 ημερών, ο Ανώτερος μέχρι 20, ο Αρχηγός

μέχρι 30 και μιλάμε για πειθαρχικά παραπτώματα και όχι ποινικά αδικήματα.

Σε περίπτωση απλής τιμωρίας μετά την εκτέλεση της καθημερινής υπηρεσίας σε κλείδωναν στο βρώμικο, αφιλόξενο και κρύο πειθαρχείο, έχοντας παρέα κατσαρίδες. Αν η φυλάκιση ήταν αυστηρή τότε έβγαινες από το «κελί» μόνο τρεις ώρες. Μία το πρωί, μία το μεσημέρι και μία το βράδυ. Κατά τα άλλα επικρατούσε μια ωραία και χωρίς διαμαρτυρίες, ατμόσφαιρα.

Διαβάστε όμως το πρώτο-τότε-«ξάφνιασμα» πολλών συναδέλφων.

Ρόδος: Ήταν χειμωνιάτικος καιρός, ίσως 1948, και έκανε κρύο. Με κατεπείγουσα διαταγή της Διοικήσεως διαταχθήκαμε να φοράμε (και σωστά) τις χλαίνες μας και μέχρι νεωτέρας διαταγής, έλεγε το έγγραφο.

Όλοι συμμορφωθήκαμε και φορέσαμε χλαίνες.

Για μια δυο μέρες εκείνα τα αλογίσια “μπαλντίμια” ήταν υποφερτά, ο καιρός όμως βελτιώθηκε και μερικοί από μας συνέχιζαν να φοράνε τις χακί κελεμπίες.



Αυτή η συνεχής περιβολή γινόταν περισσότερο αισθητή από τους άνδρες του 3ου Αστυνομικού Τμήματος (παλιά πόλη) το οποίο στεγαζόταν

Οδός Απελού: Αριστερά και πάνω από τις τωρινές τέντες (τότε φαρμακείο) ήταν το Γ' Αστυνομικό τμήμα

πάνω από το φαρμακείο φραντζή, στην οδό Απελλού.

Όμως ο καιρός βελτιώθηκε και οι άνδρες των τμημάτων (πλην του 3ου που δεν τους άφηνε ο αστυνόμος τους) απαλλάχτηκαν από τα βαριά «μπαλντίμια».

-“κ. Αστυνόμε σταμάτησε το κρύο, μας κοροϊδεύει ο κόσμος και ο φαρμακοποιός ρωτά γιατί συνεχίζουμε να φοράμε τόσο βαριά ρούχα.

-“Δεν ήρθε νεώτερη διαταγή και συνεπώς θα τις φοράτε.

-Μα θα σκάσουμε κ. αστυνόμε!

-Να σκάσετε και να πλαντάξετε, μέχρι να έρθει νεώτερη διαταγή.

-Και αν ξεχάσει ο Διοικητής να στείλει διαταγή, τι θα κάνουμε?

-Θα φοράτε τη χλαίνη.

Και οι άνδρες του 3ου τμήματος συνέχιζαν να φορούν τις χλαίνες τους όπως και ο ίδιος ο αστυνόμος τους και το

έκανε αυτό για να μη έχουν κάτι να πουν τα όργανά του. Κυριολεκτικά αγύριστο κεφάλι και «γκράνας» του κερατά ο Υπομοίραρχος Απόστολος Κουβελάκης στα όποια όμως αστυνομικά του καθήκοντα πάντα άκουγε θετικά σχόλια.

Άλλη θύμησή μου: Στην παραλιακή Λεωφόρο (Μανδράκι-Ρόδου) απογευματινές ώρες και μέχρι σχεδόν τα μεσάνυκτα (ιδιαίτερα τα Σαββατοκύριακα) ολόκληρες οικογένειες (παππούδες, γιαγιές, παιδιά και εγγόνια) από όλες τις συνοικίες της Ρόδου, γέμιζαν την παραλία.

Και αυτό γινόταν από την απελευθέρωση της Δωδεκανήσου/31-3-1947 μέχρι-αν καλά θυμάμαι-το 1955 γιατί μετά οι συνθήκες ζωής άλλαξαν.

Τότε, και μιλάμε για εκατοντάδες κόσμου, οι με τις πέρα-δώθε βόλτες τους γέροντες και νεώτεροι ξεποδαριαζόντουσαν τρώγοντας στραγάλια, σταφίδες, πασατέμπο, ψημένα καλαμπόκια και χράτσα- χρούτσα φρέσκα ρεβίθια (αυτά και αν ήταν), τα κλωνάρια των οποίων τα έριχναν σε μικρά δοχεία απορριμμάτων ή τα πετούσαν εδώ και εκεί οπότε από τα χαράματα της άλλης μέρας οι οδοκαθαριστές τους Δήμου, φορώντας λευκές μπλούζες, καθάριζαν τη μεγάλη παραλιακή Λεωφόρο ψέλνοντας συγχρόνως τον αναβαλλόμενο στους ανώνυμους γέρους, γριές και χαζοχαρούμενες κορασίδες, επειδή την προηγούμενη νύχτα είχαν δείξει τη «νοικοκυροσύνη» τους.



Αλλά αλλού ήταν το σπουδαιότερο πρόβλημα που αφορούσε μια μερίδα

Μανδράκι Ρόδου

αστυνομικών και όχι οι συμπαθείς παππούδες που χόρταιναν βόλτες σε χώρους απαγορευτικούς κατά την διάρκεια της Ιταλοκρατίας ιδιαίτερα επί Διοικήσεως Ντε Βέκυ εκείνου του «στριμμένου άντερου» που δεν μόνοιαζε ούτε με τα κόκαλά του.

Αυτό το πέρα-δώθε αναψυχής στην παραλιακή λεωφόρο της Ρόδου, ιδιαίτερα τα Σαββατοκύριακα, με άνωθεν διαταγή ήταν απαγορευτικό για τα απλά όργανα της τάξεως.

Περίπου η διαταγή έλεγε: Χωροφύλακες και Υπαξιωματικοί, ιδιαίτερα τα Σαββατοκύριακα από τις 6 το απόγευμα μέχρι τις 12 τη νύχτα απαγορεύεται να κάνουν βόλτες στην παραλία, πολύ δε περισσότερο να κάθονται στο κέντρο «Ακταίων».

Αυτή η απαγόρευση, στα κατώτερα όργανα ήταν ταπεινωτική και μεταξύ μας, εμείς οι "παρακατιανοί", θυμάμαι ότι τη

σχολιάζαμε αρνητικά, αλλά με εκείνη την πειθαρχία που επικρατούσε ποιος τολμούσε να βγάλει «κιχ». Καταπίναμε τη γλώσσα μας και πέραν τούτου ουδέν.

Υπήρχε βέβαια και μια δικαιολογία. Απαγορευόταν αυστηρά η πολιτική περιβολή κι ίσως σκέφτηκαν πως δεν ήταν σωστό όργανα τάξεως να κάνουν, με τις στολές τους, άσκοπες βόλτες (και μιλάμε για τους εκτός υπηρεσίας) και να μπερδεύονται ανάμεσα σε πολίτες που τρώνε καλαμπόκια και φρέσκα ρεβίθια πετώντας εδώ και εκεί βότσαλα καλαμποκιών και χλωρές ρίζες ρεβιθιών χωρίς να επιλαμβάνονται για εκείνες τις έστω και πταισματικές παραβάσεις.

Αυτό πιστεύω θα «φοβήθηκαν» και οι δικές μας τότε βόλτες γινόντουσαν πίσω από το Διοικητήριο.

Να και ο στρατιωτικός κανονισμός που ήθελες δεν ήθελες γινόσουνα καλόγερος αλλά μετά την καθημερινή σου προσευχή δοκίμαζες και κανένα απαγορευτικό καρπό που τον θεωρούσες πιο νόστιμο επειδή τον έτρωγες με απόλυτη μυστικότητα έχοντας το φόβο μήπως σε πιάσει ο «δραγάτης». Οι κανονισμοί λοιπόν απαγόρευαν το γάμο στους χωροφύλακες και Υπενωμοτάρχες και για να είναι ήσυχοι και οι Διοικητές Υπηρεσιών υποχρέωναν τους άνδρες αυτών των βαθμών υποχρεωτικά να κοιμούνται στα Τμήματα ή σε Σταθμούς.

-Με έγγραφη διαταγή άνωθεν απαγόρευαν στους χωροφύλακες των τμημάτων τάξεως να επισκέπτονται τα χωριά εκτός και αν υπηρετούσαν σε ειδικές υπηρεσίες.



Και εγώ ως τροχονόμος τότε και σε πείσμα μερικών συναδέλφων που δε με «χώνευαν» επειδή υπηρετούσα σε ειδική υπηρεσία, επιδεικτικά για

«ΑΚΤΑΙΟΝ»

να τους «σκάσω» έμαθα τα χωριά της Ρόδου καλύτερα από τους “μαχαλάδες” του χωριού μου.

Τότε, θυμάμαι, η Ανωτέρα Διοίκηση πολύ φοβόταν μήπως με τις φιλικές μας γνωριμίες τα ρίξουμε στο «σορλόπ» παραμελώντας τα καθήκοντά μας. Εξέδωσε λοιπόν μια αυστηρή διαταγή και απαγόρευε ιδιαίτερα στα κατώτερα όργανα να «συνάπτουν/με φιλικές σχέσεις επί ποιινή τιμωρίας ή μετάθεσης.

Τα χρόνια εκείνα τη χερσαία Ελλάδα με τον εμφύλιο σπαραγμό «χαλούσε ο κόσμος» ενώ στη Δωδεκάνησο υπήρχε

τέτοια ησυχία που πήγαινες μόνος σου όπου ήθελες χωρίς να νοιώθεις φόβο και καρδιοχτύπια.

Τρέμαμε ως εκ τούτου τιμωρίες και μεταθέσεις όμως παρά ταύτα στα κρυφά, μέχρι και κουμπαριές κάναμε.

Εγώ με το συνάδελφο και φίλο Νίκο Μικέλη, βαπτίσαμε το αγγελούδι ενός τελωνειακού υπαλλήλου, του Γιάννη Αθανασίου, τον Αντώνη.

Σήμερα ο Αντώνης με την ωραία οικογένειά του ζει και Βασιλεύει στη Ρόδο και για μένα, όπως και για πολλούς φίλους του, είναι ο καλύτερος του κόσμου άνθρωπος. Και σκέπτομαι: Αν τότε μας έπαιρναν είδηση την είχαμε άσχημα. Αντώνη μ' ακούς? Φρουρά, Φρουρά.

Πολλοί συνάδελφοι προσπαθούσαν να πετύχουν μετάθεση για οποιονδήποτε Σταθμό, λίγοι όμως το κατόρθωσαν και αυτό γινόταν επειδή εκείνες οι αυστηρές διαταγές δεν ίσχυαν στους Σταθμούς Χωροφυλακής και οι εκεί υπηρετούντες ένοιωθαν Βασιλιάδες.

Ως Ενωμοτάρχης υπηρέτησα και στο 2ο Τμήμα της Ρόδου. Με ομοιόβαθμους συναδέλφους του ιδίου τμήματος ή άλλων υπηρεσιών είχα αναπτύξει φιλικές σχέσεις. Και επειδή από τη Ρόδο, την εποχή εκείνη, απουσίαζε η οικογένειά μου, έτρωγα στο εστιατόριο των οπλιτών.

Με προαγωγικές εξετάσεις, ανεβαίνοντας ακόμη ένα «σκαλοπάτι» της Ιεραρχίας, έγινα Ανθυπασπιστής. Την ίδια μέρα που ορκίστηκα ο κ. Αστυνόμος, αφού πρώτα μου ευχήθηκε και σε «ανώτερα», στη συνέχεια μου «πέταξε» το φόβο του ως προς την «χαλάρωση», της πειθαρχίας.

«Τώρα κ. Αθανασίου τέρμα οι φιλικές συναναστροφές με Υπαξιωματικούς, δεν επιθυμώ “χαλάρωση” πειθαρχίας. Παράλληλα θα σταματήσεις αμέσως να τρως στο εστιατόριο των οπλιτών και θα γραφτείς στο άλλο, των Αξιωματικών.

-Ναι, απάντησα, αυτό όμως θα γίνει στο τέλος του μηνός, επειδή μέχρι τότε, έχω προκαταβάλει τα χρήματα σίτισής μου.

Ακούγοντας τα λόγια μου και προφανώς θα νόμιζε ότι «παράκουσα» τη διαταγή του, έβαλε τέτοια “γκαρούζα” που ακουγόταν έξω στο δρόμο σαν ένα γάιδαρο “τχουριούμ”.

Ο τότε Ανθυπομοίραρχος και αργότερα Στρατηγός Γεωργόπουλος Γιώργος/ που ήταν παρών και τόλμησε να πάρει το μέρος μου, λέγοντάς του: “δεν πειράζει κ. Αστυνόμε, ο κ. Αθανασίου, μέχρι το τέλος του μηνός ας τρώει στο εστιατόριο των οπλιτών”/ δέχθηκε ένα τέτοιο άγριο και αυστηρό βλέμμα που: εκείνο το παλικάρι έσκυψε το κεφάλι του και δεν έβγαλε άλλη κουβέντα. Θα πω όμως και αυτό.

Στην εκτέλεση των όποιων αστυνομικών του καθηκόντων εκείνος ο "τζαναμπέτης", ο εγωιστής που νόμιζε ότι είχε γίνει Σουλτάνος και δεν «έσκυβε» να δέσει ούτε τα κορδόνια των παπουτσιών του για να μη χαλάσει η «τσάκιση» του παντελονιού του, στα καθήκοντά του ήταν άψογος. Απλά το «έπαιζε» «εξουσία» και δεν είχε ψυχική επαφή με μικρότερους σε βαθμό, συνεργάτες του.

Είχε την απαίτηση να κόψω κάθε φιλική σχέση με συναδέλφους της προηγούμενης μέρας και δεν ήθελε ούτε στο εστιατόριο να τρώγω μαζί τους επειδή φοβόταν μήπως «χαλαρώσει» η πειθαρχία.

Τώρα και εκείνος είναι γέρος και στην ηλικία 10-12 χρόνια μικρότερος από μένα που είμαι 92 και, κάπου στον Ελλαδικό Χώρο ζει. Θα μεριμνήσω να λάβει γνώση των όσων εδώ ή και σε κάποιο βιβλίο μου για εκείνον γράφω, όχι τίποτε άλλο αλλά να δω πως θα αισθανθεί τώρα που, πιστεύω, φοράει μόνο παντόφλες και δεν χρειάζεται να τρομάζει μήπως λυθούν τα κορδόνια των παπουτσιών του και είναι υποχρεωμένος να σκύψει να τα δέσει μπορεί να «χαλάσει» η τσάκιση του παντελονιού του.

Άλλη περίπτωση στο Βόλο τώρα:

Διαταγή προϊσταμένης Αρχής συγκεκριμένη μέρα και ώρα υποχρεωτικά καλούσε σε ένα κέντρο όλους τους Αξιωματικούς (με τις οικογένειές τους), σε συνεστίαση γνωριμίας. Η ίδια όμως διαταγή απαγόρευε στους Ανθυπασπιστές να πάνε σε εκείνη τη «συνεστίαση γνωριμίας».

Στις υπηρεσίες της πόλεως υπηρετούσαν-τότε-οκτώ Ανθυπασπιστές και όλοι, πλην ενός, με οικογένειες. Σοβαροί και μετρημένοι άνθρωποι λογιζόντουσαν ως «δεξί χέρι» των Αστυνομών τους και όλη η αλληλογραφία περνούσε από τα χέρια τους. Μάλιστα δύο εξ αυτών ήταν Διοικητές υπηρεσιών. Ο ένας της Τροχαίας και ο άλλος (εγώ) του 4^{ου} Αστυνομικού Τμήματος, στους Αγίους Θεοδώρους.

Εκείνοι οι Ανθυπασπιστές ως διοικητές τμημάτων και στενοί συνεργάτες δικών τους προϊσταμένων λογιζόντουσαν κατάλληλοι. Τα ίδια όμως πρόσωπα για να καθίσουν στο ίδιο τραπέζι με τον πιτσιρικά- τότε- υπομοίραρχο που συνέταξε την προσβλητική εκείνη διαταγή επειδή το «έπαιζε» εξουσία κατά τη γνώμη του ήταν ακατάλληλα, γιατί προφανώς-θα σκέφτηκε-δεν είχαν διδαχθεί πώς να «ξεφλουδίζουν» το πορτοκάλι παρουσία προσώπων ανώτερης τάξης.

Βέβαια στη συνέχεια και σε παράπονα συναδέλφων ακόμη και ανωτέρων του αναδιπλώθηκε χώρια που νευρικά «χοροπήδαγε» σαν άλογο στις αυστηρές παρατηρήσεις του κ. Διοικητού μας

όταν στα αυτιά εκείνου του υπέροχου ανθρώπου έφτασαν παράπονα θιγομένων προσώπων και όχι μόνο.

Αλλά, μια που «πήρα φόρα» ας γράψω ακόμη ένα “χαριτωμένο”

Κάποιο χρονικό διάστημα υπηρέτησα ως αστυνόμος στην Ελευθερούπολη Καβάλας (αλήθεια, τι δεν θα έδιδα να βρεθώ ξανά ανάμεσα σε εκείνους τους φιλόξενους Μακεδόνες!!).

Στην Ελευθερούπολη εγώ, στην κοντινή Καβάλα η εκπαιδευτικός σύζυγός μου, για να δω όμως την οικογένειά μου, παρά την αστική πυκνή συγκοινωνία, έπρεπε να παίρνω άδεια, μόνο από το Διοικητή της Διοικήσεως.

-Κύριε Διοικητά να έρθω στην Καβάλα?

-Να έρθεις.

-Σας ευχαριστώ.

-Παρακαλώ.

-Κύριε Διοικητά, να έρθω?

-Ναι, και αυτό συνεχιζόταν κατ’ αραία διαστήματα.

-Τα σέβη μου κύριε Διοικητά.

-Πάλι ζητάς ερχομό?

-Έγκλημα είναι να δω τα παιδιά μου?

-Όχι, να μη τα δεις σήμερα.

-Μα το μικρό μου παιδί(2 ετών ήταν-τότε-ό τώρα μαντράχαλος), είναι άρρωστο.

Και εγώ άρρωστος είμαι και άφησέ με τώρα, έχω σύσκεψη.

Γιατί κ. Διοικητά δεν στέλνετε εδώ άγαμο συνάδελφο και να φέρετε εμένα στην Καβάλα?

Δεν έχω κανένα άγαμο, μου απάντησε, και μου έκλεισε το τηλέφωνο στα μούτρα.

Γεμάτος θυμό και στενοχώρια, χτύπαγα το κεφάλι μου στον τοίχο ψέλνοντας διάφορα τροπάρια, όχι φυσικά της Καινής Διαθήκης αλλά κάποια άλλα των λαϊκών αγορών, ευτυχώς όμως το ίδιο βράδυ μεσάνυκτα και κάτι είδα ξαφνικά μπροστά μου τον Ανώτερο Διοικητή, Συνταγματάρχη Γιάννη Ζαφειρόπουλο, ο οποίος επέστρεφε από τη Θεσσαλονίκη.

-Γιατί τέτοια ώρα στο γραφείο σου Αστυνόμε, συμβαίνει τίποτε?

Όχι κ.Ανώτερε, απλά εδώ μένω και ασχολούμαι με υποθέσεις του γραφείου, δεν μπορώ να κοιμηθώ.

Είσαι άγαμος?

-Είμαι έγγαμος με τρία παιδιά.

-Και γιατί δεν είσαι στο σπίτι σου?

-Επειδή η σύζυγός μου ως δασκάλα υπηρετεί στην Καβάλα και μένουν εκεί

-Γιατί τα βράδια δεν πηγαίνεις να κοιμάσαι στο σπίτι σου

και, να επιστρέφεις το πρωί με την αστική συγκοινωνία?

-Χαμογέλασα: Εδώ ο κ. διοικητής δεν με αφήνει τα μεσημέρια ούτε για φαγητό να πάω σπίτι μου και θα με αφήσει τις νύχτες?

Ο καλός και συνετός εκείνος άνθρωπος και ηγήτωρ, χωρίς να μου μιλάει, με κοίταξε ερευνητικά και σκεπτόταν:

-Εσύ θέλεις να έρθεις την Καβάλα?

-Και αυτή τη στιγμή κ.Ανώτερε.

-Κάνε μου μια δήλωση ότι, με δικές σου δαπάνες, επιθυμείς μετάθεση και να μου τη δώσεις τώρα, θα περιμένω να τη γράψεις.

Ούτε κατάλαβα πότε την έγγραψα και του την έδωσα.

Σε πέντε μέρες βρισκόμουν στο Α' Τμήμα Καβάλας, αστυνόμος του οποίου ήταν ο Μοίραρχος(και αργότερα Στρατηγός) Κωστοκανέλης Χρήστος, ένας υπέροχος άνθρωπος με ανοιχτό μυαλό, έντονη προσωπικότητα και γεμάτος καλοσύνη.

Εκείνη τη μετάθεση ποτέ δεν μου τη συγχώρεσε ο Διοικητής της Διοικήσεως Καβάλας. Νόμιζε ότι έβαλα μέσο και πέτυχα το ακατόρθωτο, ενώ εγώ δεν είχα κάνει ουδεμία εξω-υπηρεσιακή ενέργεια, γι' αυτό και κάποιες δυσάρεστες για εκείνον συνέχειες οι οποίες όμως-αν με αξιώσει ο Θεός-θα δουν το φως της δημοσιότητας σε κάποιο κοντινό στην έκδοση βιβλίο μου.

Πρέπει όμως να πω ότι δεν τα είχε μόνο μαζί μου και άλλους έπαιρνε η «μπόρα» της ευθυνοφοβίας του ίσως, γι' αυτό και υπέφερε εκείνος ο κατά τα άλλα καλός θα έλεγα άνθρωπος.

Εν κατακλείδι θέλω να πω ότι στο διάβα του χρόνου από το Σώμα της Χωροφυλακής πέρασαν ηρωικές μορφές και πολλοί θυσιάστηκαν κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, η δε ιστορία αυτού του Οργανισμού έχει γραφτεί με χρυσά γράμματα.

Ναι, υπήρχαν αυστηροί και απλησίαστοι Αξιωματικοί και τους υφισταμένους τους αφ' υψηλού τους αντιμετώπιζαν. Για την υπηρεσιακή τους όμως απόδοση, κανένας δεν μπορεί να τους προσάψει κάτι το μεμπτό, ούτε και εγώ-για όσους με πίκραναν-επειδή και εκείνοι, στην αστυνομική τους αποστολή, ήταν άριστοι.

Σήμερα στην Ελληνική Αστυνομία άνδρες και γυναίκες (τότε στη Χωροφυλακή δεν είχαμε γυναίκες) και σε οιονδήποτε βαθμό είναι φιλικοί και χαλαροί, ακόμη και σε ανωτέρους ή Ανωτάτους βαθμούς, όπως για παράδειγμα του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας.

Δεν φοβούνται μήπως εκλείψει ο σεβασμός γι' αυτό και «χαλαρά» εργάζονται και αποδίδουν καλύτερα, ακόμη και με χειρότερες συνθήκες.

Και το λέω αυτό επειδή τότε είχαμε μεν αυστηρή πειθαρχία αλλά στην όποια ολιγόωρη ανάπαυσή μας μπορούσαμε να πιούμε τον καφέ μας χωρίς κίνδυνο, ενώ σήμερα, ο Θεός και ο Άγιος Αρτέμιος, να προστατεύει τα ένστολα παιδιά μας, από τις πραγματικές τρακατρούκες που, οριζόντια, τους ξαπλώνουν σε αιώνια ανάπαυση οπότε δεν χρειάζονται να φορούν και γιλέκα ασφαλείας!!!

Δημοσιεύτηκε: 3 και 5 Δεκεμβρίου 2017 στις εφημερίδες «Ροδιακή» και «Ταχυδρόμο», αντίστοιχα.